

for de berettigede Krav, man fremførte. Jeg skal i saa Henseende henvise til den Imødekommen, der sidste Vinter udvistes med Hensyn til Toggangen i Sydsjælland, og som det Gang paa Gang havde vist sig umuligt at opnaa hos den foregaaende Trafikminister. Jeg er glad ved, at den nuværende Regering erkender, at det, der her er sket, er urigtigt og uforsvarligt. Det maa vel nemlig være i Erkendelse heraf, at man har givet den afgaaede Trafikminister — han har selvfølgelig ikke selv bedt derom — et Plaster paa Saaret i Form af en Udnævnelse til Hypotekbankdirektør. Det meddeles i hvert Fald i det officielle Organ „Berlingske Tidende“, saa det er vel rigtigt. Jeg glæder mig som sagt over, at de Herrer ere komne til Sandhedens Erkendelse, at det, de her have bedrevet, ikke er rigtigt.

Jeg vilde gerne sige et Par Ord til Slut i Anledning af en Udtalelse, som Forsvarsministeren i Dag fremsatte, foranlediget ved de Angreb, der have været rettede paa ham. Den højtærede Forsvarsminister var særlig glad ved en Bemærkning, som min Partifælle, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, forleden kom med angaaende en eventuel Anklage for Rigsretten. Jeg vil derom sige, at jeg tror ikke, at nogen nærer Tvivl om Ministerens personlige Hæderlighed, og det gør jeg heller ikke. Men det, som den Vælgerbefolkning, der har vist mig den Tillid at sende mig herind, mener, og det, som jeg ogsaa selv mener, er, at saa længe den store og ulykkelige Katastrofe ikke ved en grundig Undersøgelse er lagt helt og holdent klart frem, er Forsvarsministeren ikke kapabel til at sidde i noget Ministerium. Derfor er Befolkningen utilfreds med, at den nuværende Forsvarsminister sidder paa Taburetten. Men samtidig er man selvfølgelig harmfuld over, at den Mand, som den demokratiske Vælgerbefolkning har set op til gennem en Aarrække og trofast har fulgt i Kampen for vort Selvstyre og for Nedgang i Militæruddgifterne, saa at der kunde skaffes Midler til en fornuftig social Lovgivning, har svigtet paa dette afgørende Punkt. Man kan heller ikke forstaa, at en enkelt Mand, Ole Hansen fra Bringstrup, skal være den eneste Syndebuk i denne Affære. Der er vel ingen, der mener, at han vidste mere som Minister betragtet end de andre Ministre. Jeg tror ikke, at nogen af de Herrer Ministre har vidst noget om, at den afgaaede Justitsminister var en Bedrager, men ved at dække over ham i god Tro have de paa-

draget sig et Ansvar, der gør, at man mener, at Tiden endnu ikke er inde til, at de kunne indtage de Stillinger, de indtage.

Og saa er der en Ting til. Den sjællandske Landbefolkning venter at faa anklaget den Bank, som i høj Grad — og det har Forsvarsministeren med Rette peget paa i sit Forsvar — er medansvarlig for, at Alberti-Katastrofen antog et saa stort Omfang. Privatbanken kunde have styrtet Alberti for adskillige Aar siden og derved sparet den sjællandske Befolkning for Masser af Penge. Jeg skal ikke komme videre ind herpaa, jeg ser Formanden tage til Klokken, men jeg vil kun sige, at det er det, mine Vælgere have bedt mig om at frembære, at der maa blive rejst Tiltale mod denne Bank, saa den kunde faa Lov til i klingende Mønt at erstatte de sjællandske Bønder og Smaalandsbrugere, hvad den har forbrudt overfor dem. Det sker ikke, naar man lægger Alberti-Sagen hen og siger, at det skal altsammen glemmes. Jeg mener, at det er rigtigt, hvad der blev sagt: Lad os tage den Undersøgelse, Befolkningen og ikke mindst den sjællandske kræver det, og naar den har fundet Sted, maa selvsagt Angriberne indstille deres Angreb og putte deres Pile — og mulig er der forgiftede mellem dem — tilbage i Koggeret igen. Jeg haaber derfor som Medlem af det Udvalg, der sidste Vinter nedsattes til Undersøgelse af de i Anledning af Albertis Embedsforbrydelser optagne Forhør, fremdeles paa, at den Indstilling, som jeg den 6. Maj var med til at fremsætte, kommer til Behandling ved den ordinære Rigsdags Sammentræden i Oktober.

For øvrigt forstaaer jeg ikke, at den højtærede Forsvarsminister, naar han i Dag med særlig Vrede vendte sig mod Socialdemokraterne og de Radikale, ikke med samme Vrede vender sig mod sin Kollega ved Ministerbordet, den højtærede Finansminister, og hans nærmeste. Thi hvad er det, vi have set i den Kamp, der er rettet mod Forsvarsministeren? Det er dette, at den moderate Presse, den nuværende Finansministers Presse, har givet det Udseende af — det var en Viden, man havde fra selve Finansministeren —, at naar den nuværende Forsvarsminister indtager den Stilling, han har som Medlem af Ministeriet, var det, fordi det var en Nødvendighed at have ham der som Pant for, at han vilde optræde loyalt under Forsvarssagens Behandling. Det forekommer mig at være den groveste Insinua-